

Nyolczas Marcsi: Villamoslesen

Az ágyból ugrottak ki hajnalban. Mezítláb szaladtak a kapuhoz, hogy lássák azt a sárga, csörgő, zörgő masinát. Sietniük kellett, mert egyre jobban erősödött az a semmi máshoz nem hasonlítható fémcsikorgás. A sötétbarna, hatalmas fakapu, akár egy erődítmény bejárata is lehetett volna. Azt mesélték, a háborúban lövedék fúródott át, és ütött lyukat vastag falán. A résen primán ki lehetett kukucskálni az utcára. Mindez Kőbányán, a Kolozsvári utca huszonhétben, az ezerkilencszázhatvanas években történt. A két lány itt nyaralt a nagymamánál. Külvárosi fruskák voltak, akik otthon kék autóbusszal közlekedtek, vagy nagyritkán vonattal. A villamos nekik szenzációnak számított.

A kémlelő nyílás térdmagasságban volt, le kellett kuporodnia annak, aki nézelődni akart. Elhatározták, hogy mindenképpen meglesik ezeket a furcsa járműveket. Már a csilingelésétől, a kerekek fémes csiszolódásának a hangjától is lázba jöttek. A megfigyelőállást az ágyból kihozott takaróval tették kényelmesebbé. Itt a sötét kapualjban örökös hűvös uralkodott, a járdát fényesre taposott kőkockák fedték.

- Jobbról jön, csilingel. Megáll. Egy leszálló, két felszálló – fordult hátra a nagyobbacska. Elhatározták, hogy jegyzeteket készítenek, mint a nagyok. A nagymamától kapott virágos fedelű rajzfűzet pont jó lesz erre.

- Négy óra, harminc. Befelé megy a városba. – így mondták, pedig ez is Budapest. A kicsi nekiveselkedett, és sárga filctollal rajzolt egy téglalapot, ez lesz a kocsi. A betűkkel még nem bánt olyan biztosan. Elsős volt. Két kerek lámpát is kanyarított az elejére, ez a szeme, majd hirtelen ötlettel mosolygós száját is. A keze megállt a levegőben.

- Hány kocsis?
- Kettő.

Rajzolt még egy kocsit sárgával, majd feketére váltott, hogy a kerekeket, a sánt és az áramszedőt is megörökítse. Ablakokra már nem volt idő, pedig még az ütközőket is szeretne volna odarajzolni.

Helyet cseréltek. A nagyobbik az időt, az utasokat is odaírta. Megjegyezte, vajon miért csikorog ennyire? Meg kellene olajozni?

- Balról jön - szólt a kicsi. – De mi ez? Nem is sárga.

Szorosan összebújtak, így mindketten kiláttak, és megszemlélhették ezt a furcsaságot.

- Egy rozoga vonat!
- Ez a Muki.
- Muki? Lehetne piros, vagy kék csíkos!
- Szerelőkocsi.
- Mit húz ?
- Kerekeket.
- Azért nem jön balról most a szép sárga villamos, mert ez a Muki elvette a kerekeit?
- Bajba került egy villamos, és segíteni megy, vagy szállít valamit.
- Lányok, reggeli!- szólt ki a konyhából a nagymama. - Aztán elmegyünk villamosozni.

Melyik irányba induljunk?

- Amerről hamarabb jön, arra! - Kiáltották a lányok.

Így első útjuk a Népszínház utcai végállomásig tartott. A lányoknak maga az út volt a kirándulás, a szórakozás. Zötykölődött, jobbra balra kilengett kicsit. Úgy érezték magukat, mint a

vidámparkban. Már a felszállás is izgalmas volt, mert a likacsos fémlépcső igen magas, úgy kellett rá feltornáznuk magukat. A kupéban a hosszú padok csíkos, lakkos falécekből készültek. Csillogásra ülték már az utasok. A kalauz nagy bőrtáskával az oldalán kérte a jegyeket. Vastag szíjat rántott meg, mikor indíthatott a vezető.

Másnap a másik végállomásra villamosoztak, a Kozma utcáig. Sok szobrot és hatalmas fát láttak, mikor sétáltak a temetőben.

A nagyobb lánykának elszakadt a szandálja. Nagymama szerint a Corvin áruházban biztosan tudnak venni.

Újból a városba vezető oldalra kellett állniuk a villamosmegállóban. Körbesétáltak a Blaha Lujza téren, megcsodálták a Nemzeti Színházat, majd bementek a Corvin áruházba. Nagyon érdekes volt a mozgólépcső is. Mire a szandált megvették, jól elfáradtak.

Üres harminchetes villamos állt benn a végállomáson. Felkászálódtak, leültek, és kényelmesen elhelyezkedtek. Mama elbóbiskolt, a lányok nézelődtek. Egyszer csak azt vették észre, hogy már csak ők hárman vannak a villamosban. Mindenki leszállt. Sokat kanyargott, szinte tekergett a sárga kocsija. Ismeretlen házak mellett haladtak. Aztán egy éles fordulás, és bekanyarodtak egy hatalmas, hegyes, tetejű csarnokba. Sínek ágaztak el mindenfelé, és amerre a szem ellátott sok-sok villamos álldogált egymás mellett. A levegőben fent mint óriási pókháló, vezetékek tekeregtek.

- Hazaértünk?- nézett fel nagymama, és körülnézett. – Te jó ég, hol vagyunk?

Addigra a vezető is lekászálódott a kalauzzal együtt. Beszélgettek az úton, észre sem vették, hogy van még valaki a villamoson.

Döbbsenten néztek a potyautasokra, majd elnevették magukat.

- Na, lányok! Csak nem akartok itt aludni a remízben, a villamosokkal?

A lányok megszeppelve álltak a sínek tömkelege között. Erős olajszag terjengett. Minden sötét volt, fekete és zsíros.

Lehajtott fejjel baktattak a kijárat felé, nézni kellett hova lépnek. Mindenütt sínek, talpfák, nagy csavarok.

- Ma a remízbe kirándultunk! – nevettek a lányok, és visszanéztek az ajtóból.

Végigmustrálták a villamosokat. Csendben, mozdulatlanul sorakoztak. Holnap újból menniük kell, várják őket az utasok.

Csak a legszélső villamos, az amelyikkel ők jöttek, az villantott még néhányat a lámpájával búcsúzóul.